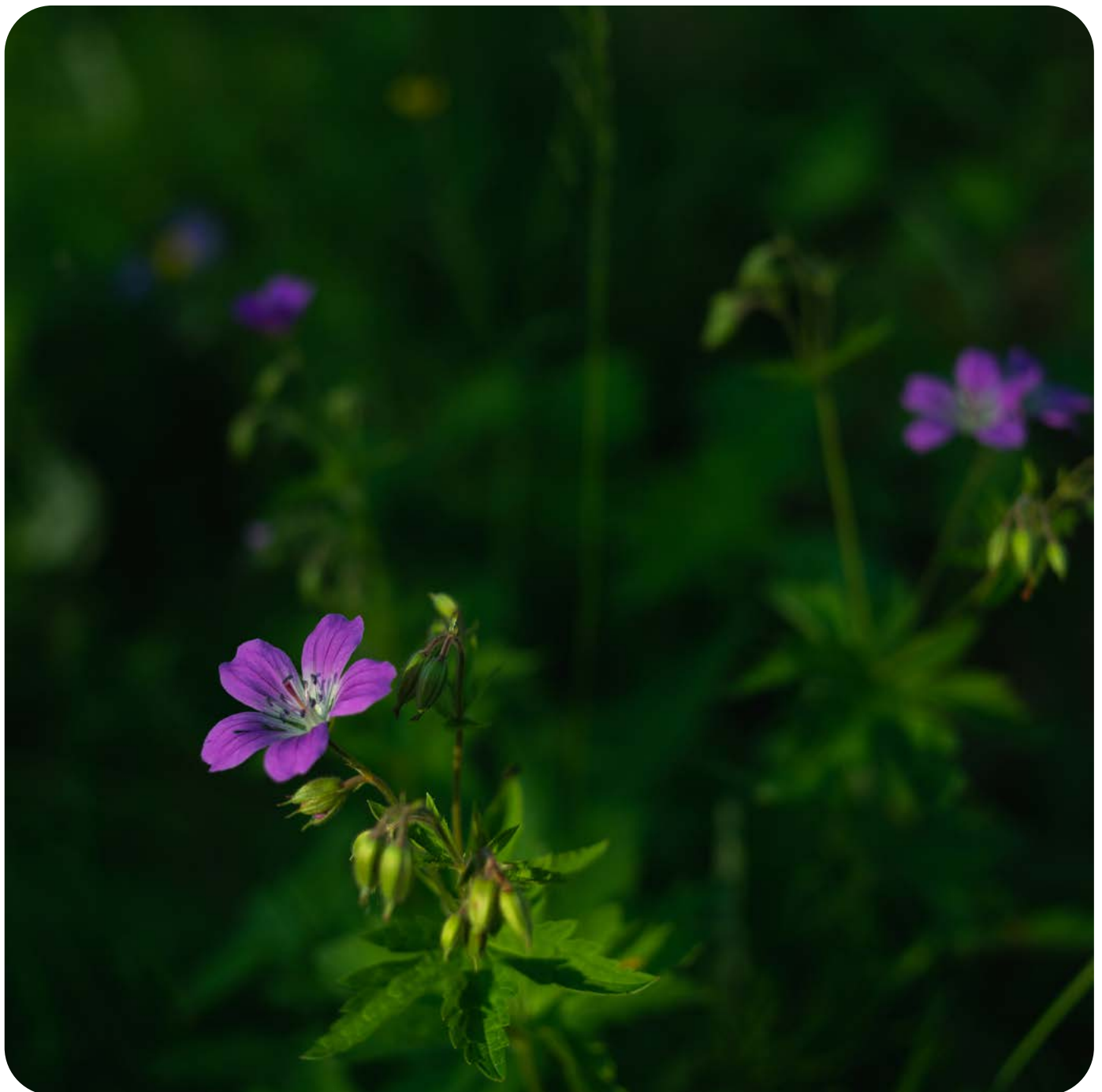

Bibel OCH BEKÄNNELSE

NR 2 2026 – ÅRGÅNG 40. FINLANDSUPPLAGA ÅRGÅNG 12

BJARTE EDVARDSEN

*Se, under fältets blåa loft på fälten blomstrens skara!
Var stängel fin, var färg, var doft, din vishet uppenbara. (J Tegengren)*

BIBEL OCH BEKÄNNELSE

Tidning för S:t Johannes evangelisk-lutherska församling, Finland. Utkommer med 4 nummer om året.

Gemensam redaktion med Lutherska Bekännelsekyrkan i Sverige och Den Lutherska Bekjennelseskirke, Norge: Ingvar Adriansson, redaktör, Bjarte Edvardsen och Tor Jakob Welde. Layout: Ola Österbacka.

Redaktör för Finlandsupplagan: Ola Österbacka, Skolhusgatan 11 A 9, 65100 Vasa; tfn +358 50 339 6383; e-post: ola.osterbacka@sanktjohannes.info.

Ansvarig utgivare: Hans Ahlskog

Internet: <https://sanktjohannes.info>

Tidningen sänds till alla som meddelat intresse eller bidragit med gåvor.

Frivillig prenumerationsavgift kan betalas till IBAN: FI50 4108 0013 0282 31; BIC: ITELFIHH; MobilePay: 85622. Ny prenumerant: sänd namn och adress för tidningsmottagaren till redaktören. För tidigare prenumerant ange referens 5005.

S:t Johannes evangelisk-lutherska församling

Vi tror att Gud har skänkt hela världen glädjebudskapet om den försoning som skett i Kristus. Vi tror att Jesus Kristus till sin natur är sann Gud, att han har blivit människa för vår skull, levtt ett syndfritt liv, lidit och dött i vårt ställe och uppstått från de döda.

Genom tron tar vi emot denna försoning, får förlåtelse för våra synder och har löfte om evigt liv tillsammans med Gud. Syftet med vår församlings existens är att föra vidare detta glädjebudskap, och att samlas kring predikan, dop och nattvard för att växa i den tro vi fått av Gud.

Vår tro har en enda grundval, nämligen det Ord som Gud har gett oss i Gamla och Nya testamentets heliga skrifter. Det är Gud själv som har inspirerat de mänskliga författarna till Bibelns 66 böcker, och därför ska dessa skrifter inte förstås som mänskliga produkter utan som Guds eget ord. Bibelns ord är den enda normen för sann kristen lära.

Vi bekänner oss till de lutherska bekännelseskriterierna samlade i Konkordieboken från år 1580, eftersom vi funnit att de helt överensstämmer med vår församlings enda grundval: Bibeln.

Vår tro är inte ny, utan har funnits i alla tider, där människor har tagit till sig Guds ord och rättat sig efter det. Eftersom vi har förstått att vi är stora syndare inför Gud behöver vi Guds ords rena och klara undervisning, där förlåtelse och upprättelse skänks åt oss genom förkunnelsen av Jesu försoningsverk.

Vi delar tro och kyrkogemenskap med KELK, den Konfessionella evangelisk-lutherska konferensen, som består av mer än 30 kyrkor runtom i världen. Tillsammans är vi omkring en halv miljon kristna i denna internationella gemenskap, och det är vår önskan att allt fler ska dela vår gemenskap, där Frälsaren Jesus och syndernas förlåtelse alltid står i centrum.

Från redaktionen

En uppmärksammande händelse inom lutherska kretsar i Finland var pastorsinstallationen i Risöhall bönehus i mars. Två män, tidigare vigda till prästdiakoner inom den Ingermanländska kyrkan, välsignades där till pastorer genom handpåläggning av lekmanpredikanter för tjänst i Risöhall bönehusförsamling. Händelsen kritiserades både av biskopen i Borgå stift, Bo-Göran Åstrand, och av trossyskon inom den laestadianska väckelserörelsen. Som motiv till installationen angavs omsorg om dem som lämnat kyrkan och därför står utan tillgång till sakramenten. För oss som länge levtt vårt kristna liv utanför folkkyrkan väcker detta frågan: hur ska vi se på det som skett i Risöhall?

För det första finns det skäl till glädje över att Guds ord förkunnas och sakramenten förvaltas också där. Nådemedlen väcker tro när och var det behagar Gud. Vi kan inte se vilka som är sanna kristna, men den sanna kyrkan känns igen på sina kännetecken. Luther beskriver dessa i sin bok *Om koncilierna och kyrkan*, där det främsta tecknet är predikan av Guds ord. När vi ser eller hör dessa tecken så vet vi att där någonstans måste det finnas sanna Guds barn. Luther säger: *För det första känns det heliga kristna folket igen på att det har det heliga Guds ord, fastän alla inte har det i lika mått. Några har det alldeles rent, några inte helt rent.*

Även om vi som lutheraner inte kan omfatta allt som lärs inom den laestadianska rörelsen, har vi skäl att tro att Ordet också där skapar tro hos många. Vi ser därför positivt på att en god ordning nu tycks växa fram, till exempel i Risöhall bönehus.

Vi ska också konstatera att den efterföljande debatten på sociala medier väcker vissa frågor om hur den laestadianska rörelsen och övriga väckelserörelser i Finland ställer sig till att avfallna biskopar skulle viga präster åt dem. Biskoparna har förutsatt att de som ska vigas till präster behöver vara beredda att samarbeta fullt ut med kvinnliga präster, vilket de konservativa rörelserna inte kan gå med på. Man får ändå intrycket att dessa väckelserörelser, som numera samarbetar inom det s k *Kyrkfolket*, kunde tänka sig att låta biskoparna viga prästkandidater åt sig om bara de förstnämnda skulle gå med på det. Detta är inte en linje som är förenlig med våra lutherska bekännelseskriterier, vilka klart och tydligt säger att det finns två orsaker för en rätt kristen församling att själv ombesörja att den får nya Ordets tjänare. Vi läser i *Traktaten om påvens makt och överhöghet*:

Av allt detta är det uppenbart, att kyrkan innehar rätten att välja och viga sina tjänare. Därför då biskoparna antingen omfatta falsk lära eller vägra att meddela vigung, äro församlingarna nödgade på grund av gudomlig rätt att genom sina i tjänst varande präster viga och förordna åt sig nya.

I detta avseende kan folkkyrkans biskopar paradoxalt nog visa större andlig klarsyn än väckelserörelsernas ledare. Biskoparnas vägran att viga kandidater av annan övertygelse borde mana till eftertanke: vad gagnar deras vigung, och kan samröre med falska lärare förenas med Jesu ord i Matt. 7:15?

När jag betraktar dessa avfallna biskopars linje på denna specifika punkt går mina tankar till Jesu ord om "stenar som ropar". Vi får be att dessa stenar inte ropar för döva öron utan att väckelserörelserna omprövar sin syn inom dessa frågor.

HANS AHLKOG

Kräv inte tecken för att tro!

"Om ni inte får se tecken och under, tror ni inte."

Förmodligen var det inte ett sådant svar som ämbetsmannen hade förväntat sig när han kom till Jesus för att fråga honom om att bota hans son. Jesus säger det på ett rannsakanande sätt. Han vill att mannen ska få ett tillfälle att pröva sig själv: "Hur är det, kräver jag att få se Jesus göra ett tecken för att jag ska kunna tro på honom?"

Men vi ska också lägga märke till att Jesus inte bara säger det till ämbetsmannen, för han säger: "Om *ni* inte får se". Han förmanar alltså flera som befann sig där. Det verkar som att det just vid den tiden gick ett rykte i det området av Galileen om att Jesus kunde göra tecken och under. En sådan ryktesspridning pågick nog hela tiden under Jesu verksamhet, men det kan ha varierat från plats till plats och från vecka till vecka. Det står i en vers just innan om galileer som hade rest till Jerusalem vid påskhögtiden och där hade de fått se Jesus göra tecken. "Jaha, nu har han gjort det där nere i Jerusalem – nu vill vi se honom göra det här hemma i Galileen också!"

Sådana förväntningar fanns i luften bland folket. Men Jesus varnar för det: "Om *ni* inte får se tecken och under, tror ni inte." Detta var inte den enda gången Jesus förmanade mot just detta. Ja, en annan gång förmanade han faktiskt ännu strängare mot det, när han sade: "Ett ont och trolöst släkte söker ett tecken" (Matt 12:39). Det är faktiskt inte bara en oskyldig svaghet att söka tecken, utan det vittnar faktiskt om ondska och trolöshet, säger Jesus. Tänk det!

Men vad är då problemet med att se tecken och under? Att få se

46 Så kom han tillbaka till Kana i Galileen där han hade gjort vattnet till vin. En kunglig ämbetsman hade en son som låg sjuk i Kapernaum. 47 När han fick höra att Jesus hade kommit från Judeen till Galileen, gick han till honom och bad att han skulle komma ner och bota hans son som var döende. 48 Jesus sade till honom: "Om ni inte får se tecken och under, tror ni inte." 49 Ämbetsmannen sade: "Herre, kom innan mitt barn dör!" 50 Jesus svarade: "Gå, din son lever." Då trodde mannen det ord som Jesus sade till honom och gick.

51 Medan han ännu var på väg, möttes han av sina tjänare som berättade att hans son levde. 52 Han frågade vid vilken tid han hade blivit bättre, och de svarade: "I går vid sjunde timmen släppte febern." 53 Då förstod fadern att det hade hänt vid just den tid då Jesus sade till honom: "Din son lever." Och han kom till tro med hela sin familj. 54 Detta var nu det andra tecknet som Jesus gjorde sedan han kommit från Judeen till Galileen (Joh 4:46–54).

dem är inte det problematiska, utan det problematiska ligger i *att kräva att få se dem för att tro*. Det är ett problem när någon säger: "Gud, jag kräver av dig att visa mig något. Annars vill jag inte tro."

Ja, egentligen bara det att man kräver något av Gud är opassande. Ingen människa har någon rätt att kräva något som helst från Gud. Nej, för Gud är faktiskt inte skyldig att ge oss något som helst. Men ändå har han gett oss väldigt många saker. Både jordiska välsignelser, men framför allt andliga välsignelser. Men det har han alltså gjort helt utan att vi har förtjänat det. Vi kan inte kräva det av Gud.

Människor som söker tecken i vår tid

Jesus förmanade mot att kräva tecken och under den gången, men det är minst lika aktuellt i vår tid. Det finns karismatiska kyrkor där man söker tecken och under för att få sin tro bekräftad. Det är inte heller ovanligt i det sekulära samhället att höra någon påstå: "Om Gud bara skulle visa sig för mig eller tala till mig, ja då skulle jag minsann tro på honom."

Och det är egentligen inte så konstigt att många resonerar på det sättet. För vi människor tycker om att få se saker. Det som vi har fått se med våra egna ögon går ju inte att bestrida. "Så om jag bara får se något som bevisar att det som Bibeln påstår är sant, ja då ska jag tro på vad den säger." Det är bara logiskt och naturligt att resonera på det viset. Men Bibeln lär faktiskt inte att tecken och under skulle vara någon garanti för att komma till tro. Många människor på Jesu tid fick se hans underverk, utan att komma till tro på honom, eller så blev tron väldigt kortvarig.

Vad ska vi då hänvisa människor till?

Men om det inte är tecken och under – vad är det då vi ska hänvisa människor till? Svaret hittar vi i berättelsen om Lasarus och den rike mannen. Den rike befann sig i helvetet och var orolig för sina bröder, som fortfarande befann sig på jorden, att de också skulle hamna i helvetet. I ett samtal med Abraham säger han: "Du, Abraham, om någon kommer till dem från de döda omvänder de sig." Han

BJARTE EDVARDSEN

hade föreslagit att Lasarus skulle uppstå och varna hans bröder. Så även den här mannen tänkte att det var tecken och under som behövdes för att det skulle bli någon omvändelse. Men då fick den rike mannen höra: *"Lyssnar de inte till Mose och profeterna, så låter de sig inte övertygas ens om någon uppstår från de döda"* (Luk 16:30–31).

Abraham avvisar att det skulle hjälpa med tecken och under. Istället hänvisar han den rike mannens bröder till Bibeln. Och samma sak ska vi göra. Vi ska hänvisa människor till Bibeln. För det är där Gud har valt att uppenbara sin vilja och sitt budskap, sin lag och sitt evangelium till oss. Det har han gjort genom profeterna och apostlarna.

Vi ska inte göra som *aposteln* Tomas som inte lyssnade till de andra *apostlarna*. Efter att Jesus hade uppstått hade han visat sig för dem, men då hade inte Tomas varit där. Men senare fick han höra från de andra att de hade sett Jesus med egna ögon. Och de andra ville för-

stås att han skulle tro på dem – att han skulle tro det som de berättade för honom. Men vad gör Tomas? Han tror inte på dem. I stället kräver han att få se Jesus själv med sina egna ögon för att tro på det: ***"Om jag inte får se spikhålen i hans händer och sticka mitt finger i spikhålen och min hand i hans sida, så kan jag inte tro"*** (Joh 20:25). Vi kan höra hur han kräver saker. "Om jag inte får se ... så kan jag inte tro." Det är tydliga krav.

Han blev senare tillrättavisd av Jesus för sin otro och fick höra: *"Du tror därför att du har sett mig. Saliga är de som inte har sett men ändå tror"* (Joh 20:29). Detta blev en viktig läxa för Tomas. Han var själv en apostel, men han hade inte lyssnat på de andra apostlarna. Själva poängen med en apostel är att föra vidare vad de sett eller hört från Gud till andra människor som inte sett eller hört. Människorna som Tomas skulle tala till skulle helt enkelt få lita på vad han hade att berätta. Men att lita på vad de andra apostlarna berättade att de

hade sett, det hade han inte klarat av själv!

Men det är inte bara en läxa för Tomas. Det är en läxa och påminnelse för oss också: Att inte kräva att få se saker för att tro. Utan att lyssna och lita på det som står skrivet av apostlarna och profeterna, de som har fått höra och se det som Gud har uppenbarat för dem.

Det synliga och det osynliga

Vi människor fäster oss lätt vid det synliga och har svårt för det osynliga. Därför har vi ofta problem med att nöja oss med Guds Ord och löften, som vi bara kan läsa eller höra, men inte se. Men det är ändå det vi ska göra. Det gäller något som ligger bakåt i tiden: när Jesus vandrade på jorden och när han spikades upp på ett kors för att frälsa oss från våra synder. Och det gäller något som ligger framåt i tiden: vår eviga frälsning, när vi får komma hem till Herren.

Att nöja sig med Jesu löfte var faktiskt också det som ämbetsmannen fick göra i slutändan. Han hade ju bett Jesus att komma hem till honom för att bota hans son. Men i slutändan så reste faktiskt inte Jesus någonstans! Och ämbetsmannen fick faktiskt inte själv se underverket som Jesus utförde. Han fick inte se när Jesus botade hans son med egna ögon. För Jesus är så mäktig att han till och med kan bota människor på långt avstånd – långt ifrån där de sjuka befinner sig. Ämbetsmannen fick helt enkelt göra det som vi också ska göra: Han fick nöja sig med det osynliga. Med Guds löften.

Käre Jesus, vi tackar dig för både det som vi kan se och för det som vi inte kan se. Hjälp oss att inte kräva något från dig, utan att vara tålmodiga när vi möter svårigheter och att hålla oss fast vid dina löften. Amen.

BJARTE EDVARDSEN

Den helige Ande

Hans verk och gåvor

I den här tvådelade artikeln ska vi först säga något om vem den helige Ande är och vilken Hans huvudsakliga uppgift är, sedan studera Hans gåvor utifrån två bibelställen: Jes 11:2–3 och 1 Kor 12:7–10.

Det talas på vissa håll inom kristenheten mycket om den helige Ande. Inte alltför sällan sker det dessvärre på ett icke-bibliskt sätt. Eftersom vi människor sällan nöjer oss med att stilla förtrösta på Guds kärlek i Jesus Kristus utan istället vill se, smaka och känna, *uppleva* de andliga realiteterna, finns inom breda kretsar ett överdrivet och t.o.m. osunt intresse för den helige Andes exceptionella gåvor. Genom spektakulära under och tecken vill man bli viss om att Gud är verklig och försäkra sig om sitt eget barnskap.

Den helige Andes person och verk

Den helige Ande har alltid funnits. Liksom Fadern och Sonen är Han en evig gudomsperson som fanns till redan före världens skapelse. Han nämns för första gången i Bibeln redan i dess andra vers: "Guds Ande svävade över vattnet" (1 Mos 1:2) när Gud just skapat himmel och jord.

Han möter oss dock inte som Skaparen ute i naturen. Han har inte heller tagit människogestalt som Jesus. Och när Han kommer

till en människa och verkar på hennes hjärta är det inte för att ställa sig själv i centrum utan för att vittna om Jesus. Hans uppgift är att vända våra blickar mot Frälsaren. Där Anden går fram och verkar, där ser vi den korsfäste och uppståndne. Där kommer Jesus nära och blir levande. Jesus sade till sina lärjungar den sista kvällen: *"Men när Han kommer, sanningens Ande, då ska Han leda er in i hela sanningen. [...]. Han ska förhärliga mig"* (Joh 16:13–14).

En andefylld predikan är därför en predikan som handlar om Jesus. Den helige Ande och Hans verksamhet behöver över huvud taget inte nämnas. En predikan som å andra sidan bara uppehåller sig kring den helige Ande och Hans gåvor, men som inte nämner Jesus är en tom predikan utan Ande.

Den helige Andes uppgift är

alltså att vi ska lära känna Gud genom Hans Son Jesus Kristus. Det är Hans viktigaste verk. Efter att ha avslöjat vår synd (Joh 16:8–9) visar Han oss Frälsaren Jesus Kristus och för oss på så sätt in i Guds rike. Den helige Ande utrustar oss också för det kristna livet i helgelse genom att ge oss gåvor. Vi ska nu se lite närmare på dessa gåvor.

Den helige Andes sjufaldiga gåva

Den senast officiellt antagna katekesförklaringen i Svenska kyrkan godkändes 1878 och används på sina håll fortfarande. I denna förklaring utläggs Luthers tal om Andens "gåvor" som *lag och evangelium*, så att orden om att Anden "upplyst mig med sina gåvor" kom att få betyda upplysningen genom lagen och den

efterföljande upplysningen genom evangelium (stycke 142–145). Även om meningen är god var det inte detta som Luther menade. När Luther i *Lilla katekesen* talar om Andens gåvor tänker han på det verk Anden utför i och med kallesens pånyttfödelse, nämligen att Han upplyser människans själ med den flerfaldiga gåva som omtalas i Jes 11:2–3, en profetia om Jesus: ”Över Honom ska Herrens Ande vila, Anden med vishet och förstånd, Anden med råd och styrka, Anden med kunskap och vördnad för Herren. Han ska ha sin glädje i vördnad för Herren.”

När Johannes döpte Jesus hände något uppseendeväckande, vilket Johannes själv vittnade om:

Jag såg Anden komma ner som en duva från himlen och stanna över Honom. Jag kände Honom inte, men Han som sände mig att döpa i vatten sade till mig: Den du ser Anden komma ner och stanna över, Han är den som döper i den helige Ande. Jag har sett det och vittnat: Han är Guds Son (Joh 1:32–34).

Jag såg Anden komma ner som en duva från himlen och stanna över Honom. Det var alltså uppfyllelsen av profetian från Jesajas bok! I

kyrkans tradition har man, p.g.a. inflytandet från den tidiga grekiska översättningen av Gamla testamentet (*Septuaginta*), liksom påverkan från den latinska översättningen av Bibeln (*Versio Vulgata*), räknat med sju gåvor från den helige Ande:

1. *Vishetens Ande* (sapientia), så att vi lär känna Herren,
2. *Förståndets Ande* (intellectus), så att vi rätt förstår Guds ord och vilja,
3. *Rådets Ande* (consilium), så att vi vet hur vi ska handla rätt,
4. *Styrkans Ande* (fortitudo), så att vi också förmår göra det goda,
5. *Kunskapens Ande* (scientia), så att vi känner Gud och rätt värderar det skapade,
6. *Fromhetens Ande* (pietas), så att vi i ödmjukhet lever inför Herren,
7. *Herrens fruktans Ande* (timor Domini), så att vi vördar och böjer oss för Hans heliga vilja.

Inom parentes sagt har moderna översättningar översatt den hebreiska grundtexten så att det som tidigare, i den grekiska och i den latinska översättningen, var dels ”fromhet” (Jes 11:2) och dels ”fruktan” (Jes 11:3) nu endast är ”vördnad” eller ”fruktan för

Herren”. Då blir gåvorna endast sex till antalet. Hur som helst, denna Andens flerfaldiga gåva vilade alltså över Jesus i Hans dop. Jesus är den som fått ”Anden utan begränsning” (Joh 3:34).

Johannes dop var ett kristet dop som skänkte syndernas förlåtelse till dem som lät sig döpas (Mark 1:4, Luk 3:3), precis som vårt dop. Och liksom vattnet var det yttre synliga elementet i Johannes dop, döps även vi i vatten. Dopets vatten är frälsningens vatten. Där blev vi Guds älskade barn, där fick vi syndernas förlåtelse, där föddes vi på nytt till evigt liv. Samme helige Ande som vilade över Jesus i Hans dop vilade också över oss i vårt dop (Apg 2:38).

Det är alltså Andens sjufaldiga gåva som Luther talar om i *Lilla katekesens* förklaring till tredje trosartikeln, när han säger att ”den helige Ande har kallat mig genom sina gåvor, helgat och behållit mig i en rätt tro” (SKB, s 366).

Under senmedeltiden var uttrycket ”Andens gåvor” närmast en teknisk term direkt kopplad till Jes 11:2–3.

Herrens Ande lyser upp varje kristens hjärta såsom en sjuarmad ljusstake, en invärtes menora som kastar sitt ljus över den troendes hela varelse. Liksom menoran lyste upp templet i Jerusalem, får Andens sjufaldiga gåva lysa upp vårt inre. Detta skedde redan i nyfödelsen i dopet, men vi behöver dagligen leva i vårt dop och be om att Gud alltmer uppfyller oss med sin helige Ande.

LARS BORGSTRÖM

AWAKENED TO GRACE

Den helige Andes nio nådegåvor

Mer vanligt än att reflektera kring och utlägga Jes 11:2–3 är det – åtminstone inom karismatiska kretsar – att fokusera på 1 Kor 12:7–10 och de nio nådegåvor som där nämns.

Innan vi studerar dessa gåvor är det värdefullt att komma ihåg att Paulus framhåller att alla gåvor ges åt "var och en" så att "det blir till nytta". De ska brukas i kärlekens tjänst, så att hela församlingen tjänas. Detta utvecklas sedan i 1 Kor 13, där det visas att kärleken är den största av alla Andens gåvor. Utan kärlek är ingen av gåvorna till någon som helst nytta (1 Kor 13:2).

Men hos var och en visar sig Anden så att det blir till nytta. Den ene får av Anden ord av vishet, den andre får ord av kunskap genom samme Ande. En får tro genom samme Ande, en får gåvor att bota sjuka genom samme Ande, en annan att göra kraftigärningar. En får gåvan att profetera, en annan att skilja mellan andar. En får gåvan att tala olika slags tungomål, en annan att uttyda tungomål (1 Kor 12:7–10).

Alla dessa gåvor fanns i den allra tidigaste apostoliska kyrkan. Inte så att de samtliga fanns i alla församlingarna, men i Korint tycks det ha varit så. Vi kan notera att detta "karismatiska överflöd" inte innebar automatisk välsignelse och andlig uppbyggnad för församlingen. Paulus fick tvärtom allvarligt tillrättavisa dem för olika slags missbruk på det andliga området.

Vi ska även observera att kyrkohistorien vittnar om att vissa av dessa gåvor försvann i den efterapostoliska kyrkan. Augustinus (354–430) hävdade att "i början talade de troende i tungor som tecken på Andens utgjutelse ... men detta var ett tecken för den tiden och behövs inte längre".

Det tycks som att Gud under den allra första tiden – när Nya testamentet ännu inte var nedskrivet och sammansatt – bekräftade apostlarnas undervisning med under och tecken för att överbevisa åhörarna om budskapets sanning. Efter kyrkans grundläggningstid, när den apostoliska undervisningen redan autentiserats genom underverk och nedteknats i Bibeln, behövs inte undren och tecknen längre på samma sätt.

Dessutom har apostlarna för alltid en särskild ställning inom kyrkan (Ef 2:20, Upp 21:14) och efterföljande generationers kristna kan inte räkna med att sådana exceptionella saker som skedde genom apostlarna även fortsättningsvis ska ske. Paulus skriver: "Det som kännetecknar en apostel har blivit utfört hos er med all ut hållighet, genom tecken, under och kraftigärningar" (2 Kor 12:12).

Med dessa allmänna synpunkter ska vi nu se lite närmare på de olika nådegåvorna som nämns i 1 Kor 12:7–10.

Visdomens ord

innebär en djup andlig insikt i den heliga Skrifts sanningar. Den som har denna gåva vet också hur de olika lärorna ska tillämpas (2 Tim 2:15), inte minst hur lag och evangelium ska delas. Förutom de bibliska författarna ägde också våra lutherska lärofäder som t.ex. Luther, Chemnitz, Walther, Pieper, Becker m fl, som efterlämnat så

mycket till oss i sina skrifter, denna gåva. Den finns även idag.

Kunskapens ord

finns också bland oss idag. Det handlar om att kunna ge direkta anvisningar om vad som behöver göras i olika situationer som uppstår, att leda sina medkristna till att fatta rätt beslut i olika livssituationer.

Trons gåva

är inte den frälsande tron som griper om Jesus för att få Guds nåd och förlåtelse. Den tron, som också är en gåva, har alla kristna utan undantag – annars är man ingen kristen. Här menas istället den hjältemodiga tron, som i svåra, till synes hopplösa lägen likväl är övertygad om att Gud hjälper med det som tycks vara omöjligt.

En del missionärer har denna tro. De kan bege sig rakt in i jungeln för att nå onådade stammar eftersom de är fast förvissade om att Guds uppdrag kan utföras i Jesu namn.

Gåvan att bota sjuka

är en av de mer spektakulära gåvorna. När man granskar en hel del av de helbrägdagörelser som påstås ha skett visar sig dessa ofta vara manipulation för att helandepredikanten ska vinna berömmelse och tjäna pengar. Placebo-effekten kan ibland också göra att människor faktiskt blir bättre, men då rör vi oss på det psykologiska planet snarare än det andliga.

Det faktum att de som framträder som helbrägdagörare oftare misslyckas än lyckas gör att vi kan avfärda dem som falska, eftersom den helige Ande aldrig misslyckas. Därmed inte sagt att helanden inte förekommer i våra

dagar. Det sker dock där man vänt sig till Gud i allvarlig bön och där man lämnat resultatet i Hans händer. Det finns inte någon automatik i dessa helanden.

Gåvan att göra kraftgärningar

t.ex. uppväcka döda, och omedelbar bestraffning av ogudaktighet (Apg 5:4–5, 5:9–10, 9:40, 13:11, 20:9–12) tycks ha försvunnit efter att apostlarnas ord tillräckligt etablerats som gudomlig sanning. Luther skriver i *Kyrkopostillan*, i en predikan på Kristi Himmelsfärds dag över Mark 16:14–20:

Men det är nog om man vet att dessa tecken är givna till vittnesbörd och uppenbara bevis för evangeliets predikan. Därför måste de i synnerhet vid dess början vara mycket gångbara till dess evangelium blev utbrett i världen. Därefter är de inte längre så allmänna och inte heller behövliga, då nu denna predikan har gått ut i alla länder på alla språk. [...] Därför är det inte längre underligt att de nu upphört sedan evangelium har blivit utropat och förkunnat överallt ...

Profetians gåva

innebär dels förmågan att kunna förutsäga framtida händelser (Apg 11:28, 21:10–11), dels förmågan att utlägga och tillämpa Guds ord till lärdom och förmaning. Denna gåva finns fortfarande hos oss, men inte i lika hög grad. Finns fortfarande den övernaturliga gåvan att "profetera" om kommande händelser? Det mesta vi möter som gör anspråk på att vara profetiska framtidsförutsägelser är inte äkta utan antingen bedrägeri eller inbillningar/önsketänkanden, men det kan inte uteslutas att det också finns genuina exempel.

Gåvan att skilja mellan andar

innebär att upptäcka falsk lära och att klart skilja mellan sanning och villfarelse. Denna gåva finns hos oss även idag och är av nöden ef-

tersom vi i vår tid översvämmas av falska läror. Vi tackar Gud att Han ännu ger denna gåva till vissa präster och lärare, så att dessa avslöjar de falska lärarna och ledarna inom kyrkornas värld.

Gåvan att tala tungotal

nämns sist på listan (tillsammans med gåvan att uttyda tungotal), men av det myckna talet om denna gåva att döma skulle man kunna tro att den stod allra först som den främsta av gåvorna. På pingstdagen fick apostlarna denna gåva (Apg 2:4) vilket innebar att de kunde tala främmande, existerande språk, begripliga för dessa språks utövare (Apg 2:6–11).

Det tycks som att denna gåva helt har upphört idag. Missionärer måste studera de språk som används i de länder, dit de planerar bege sig. Vi måste inse att vad som skedde på pingstdagen var en engångshändelse i frälsningshistorien, uppfyllelsen av Joels profetia om vad som skulle ske när den sista tiden (nya förbundet) inträdde (Joel 2: 28, Apg 2:17f.).

Tungotalet kan också ha varit "änglars språk" (1 Kor 13:1). Vad ska vi säga om att många kristna talar med obegripliga ord i sina böner, och därvid menar sig tala "änglars språk"? Vi bör vara lite återhållsamma i omdömet och inte kategoriskt avvisande, eftersom Paulus skriver: "*hindra inte tungomålstalandet*" (1 Kor 14:39). Det minsta vi kan säga är emellertid att om tungotalande förekommer i en gudstjänst, så "*får två eller högst tre tala, en i sänder, och någon ska uttyda*" (1 Kor 14:27). Den kako-foni av röster som tungotalande karismatiker uppbringar vid sina gudstjänster är ett missbruk som måste bedröva Herren, som inte är "*oordningens Gud utan fridens*" (1 Kor 14:33).

När man frågar utövarna vilken nytta tungotalet medför, så får man ofta svar som att de känner sig avslutna av Guds kärlek, att de blir

vissa om att de är Hans barn, att de uppfylls av frid osv. Det som de beskriver är alltså normal kristen erfarenhet, som nådemedlen förmedlar till oss. Guds ord och sakrament skänker de välsignelser till oss, som karismatikerna försöker uppnå med sitt tungotalande. En tidigare pingstvän, som blivit lutheran, sade till mig: "Förut bad jag i tungor för att försäkra mig om att jag var ett Guds barn, men nu ber jag inte längre i tungor eftersom jag genom evangeliet vet att jag är Hans barn."

Gåvan att uttyda tungotal

hör förstås oupplösligt samman med gåvan att tala i tungor när det gäller den offentliga gudstjänsten. Eftersom inget tungotal får förekomma utan att uttydning ges, måste någon med uttydningens gåva träda in när någon talat i tungor vid församlingens gudstjänst.

Det kan inte uteslutas att detta förekommer, men personligen har jag aldrig någonsin varit med om det. Allt jag har sett i karismatiska sammanhang är överträdelser av Paulus klara ord att om någon eller några, högst två eller tre, och en i taget, talar i tungor så måste någon också uttyda det (1 Kor 14:27).

LARS BORGSTRÖM

Vad är då en människa?

1 För körledaren, till gittit. En psalm av David.

2 Herre, vår Herre, hur härligt är inte ditt namn över hela jorden, du som satt ditt majestät på himlen!

3 Av barns och spädbarns mun har du berett en makt för dina fienders skull, för att förgöra fiende och hämnare.

4 När jag ser din himmel, dina fingrars verk, månen och stjärnorna som du har skapat –

5 vad är då en människa att du tänker på henne, en människoson att du tar hand om honom?

6 En liten tid lät du honom vara lägre än Gud, med ära och härlighet krönte du honom.

7 Du satte honom att härska över dina händers verk, allt lade du under hans fötter:

8 alla får och oxar liksom vildmarkens djur,

9 himlens fåglar och havets fiskar, de som vandrar havens vägar.

10 Herre, vår Herre, hur härligt är inte ditt namn över hela jorden!
(Psalm 8)

En nordisk sommarnatt för några år sedan lyste himlen upp när en meteor kom susande genom atmosfären och kraftiga smällar hördes. Kanske ligger det nu små rester ute i naturen – stenar från rymden som går att hitta och hålla i handen.

Sådana händelser påminner oss om hur ofattbart stort universum är. Och de väcker samma förundran som vi möter hos David i Psaltaren 8, ofta kallad "Astronomens sång": *När jag ser din himmel, dina fingrars verk, månen och stjärnorna som du har skapat – vad är då en människa?*

Vi känner igen det: känslan av att vara liten. Vår jord är bara en prick i ett ofattbart stort universum. Det finns miljoner stjärnor, planeter och galaxer. Mitt i detta: en människa. Ett kort liv, som ett andetag här på jorden. Så sårbart människolivet är. Vi kan känna oss obetydliga, svaga och värdelösa. Men Davids ord fortsätter som en tröst: *Vad är då en människa – att du tänker på henne, en människo-*

son – att du tar dig an honom? Den store och mäktige Guden följer med och bryr sig!

Gud skapade människan till sin avbild. Vi blev inte bara en del av naturen, utan satta att förvalta den. Vi tillhör varken växtriket eller djurriket. Människan har en egen värdighet. Den kristna människosynen står i kontrast till tankar som reducerar människan till bara ett avancerat djur, ett resultat av blinda processer där vi gradvis under miljoner år har utvecklats från lägre stående arter till det som vi är i dag.

Men Bibeln säger: Du är önskad av Gud, skapad av honom och värdefull. Detta är en hög syn på människan! Jude eller grek, man eller kvinna, oavsett bakgrund, hudfärg, egenskaper, livshistoria eller status i samhället – ingen människa är i Guds ögon mindre eller mer värd än någon annan. Alla är vi släkt, för vi härstammar från samma föräldrapar, man och kvinna. Gud välsignade dem och sade: *"Var fruktsamma, föröka er*

och uppfyll jorden" (1 Mos 1:28).

Från början fanns ingen synd, ingen ondska, ingen sjukdom, ingen död. Som skapade "till Guds avbild" hade människorna del i Guds helighet och rättfärdighet, med rätt kunskap om Gud (Ef 4:24; Kol 3:10). De *kände* honom och levde i harmonisk gemenskap med honom och med varandra. De erfor fullkomlig frihet och glädje.

Men nu är vi inte längre sådana som vi var tänkta att vara. Något har gått sönder. Människan, som är så fint skapad och värdefull, har fallit och är förlorad i sig själv. Synden, ondskan, lidandet och döden har kommit in i världen. Detta ser vi både i våra egna liv och i världen omkring oss.

På grund av syndafallet bröts människans gemenskap med Gud. Herraväldet över djuren minskade också – nu blir människor ofta dödade av djur, ja till och med ett litet virus kan ta livet av oss och nästan lamslå samhället. Och människor dödar ofta andra människor. Mörka, djävulska krafter är i verksamhet. När Gud ser ner på människorna är *alla och envar* fördärvade av synd. Det finns inte en enda rättfärdig, alla har kommit på avvägar. Ja, vi är *alla födda* med skuld, i synd blev vi till i moderlivet (Ps 14:1ff; Ps 51:7). Vi känner den onda lusten i hjärtat och kan inte sluta synda, i tankar, ord och gärningar. Därför finns det så mycket våld, lidande, död, sorg och nöd här på jorden.

"Vad är detta för en negativ människosyn?!" säger många. "Vi måste väl tänka *positivt*! Tänka att människan innerst inne är god. Att vi duger och är tillräckligt bra, att vi kan lyckas! Denna värld kan fyllas av fred och harmoni om vi bara börjar tänka rätt. Positiva tankar är lösningen."

LIGHTSTOCK

Men Guds ord kallar oss till sanning och att ärligt se verkligheten i ögonen. Vi måste erkänna att Bibeln har rätt.

Ändå har Gud inte vänt sig bort från oss syndare och glömt oss. Han tänker på oss och bryr sig – ja, så mycket att han själv ville bli människa!

Precis som Emmausvandrarna (Luk 24:13ff) behöver vi att Gud öppnar skrifterna för oss, så att vi ser allt som där står om vår frälsare. Hebreerbrevet i Nya testamentet hjälper oss att förstå att Psalm 8 pekar på Jesus – Människosonen (Hebr 2:6ff):

*Vad är då en människa att du tänker på henne, eller **en Människoson** (hebr. ben-adam, människobarn, människoson) att du tar hand om honom? En liten tid lät du honom vara lägre än änglarna, med härlighet och ära krönte du honom. Allt lade du under hans fötter.*

Författaren till Hebreerbrevet förklarar: När han (Gud) lade allt under honom, utelämnade han inget, allt skulle vara lagt under honom. Än ser vi inte att allt är lagt

under honom. Men vi ser Jesus, som en liten tid var lägre än änglarna (det vill säga i sin förnedringstid, medan han levde här på jorden i en tjänares gestalt), nu krönt med härlighet och ära, därför att han led döden. Genom Guds nåd skulle han smaka döden i allas ställe.

Den första människan, Adam, föll från sin upphöjda ställning. Men Jesus, den andre Adam, har kommit som hela mänsklighetens ställföreträdare och frälsare: ”Liksom en endas fall ledde till fördömelse för alla människor, så har en endas rättfärdighet lett till ett frikännande, till liv för alla människor” (Rom 5:18).

Tänk så stort och ärofullt för dig och mig att få tillhöra Adams släkt, människosläktet, när vi vet att Guds evige Son har blivit en av oss – och att han fortfarande är en av oss – en sann människa, och samtidigt sann Gud i all evighet vid Faderns högra sida. Gud själv har blivit vår bror och gav sig själv i döden för oss, för att var och en som tror på honom inte ska gå förlo-rad utan ha evigt liv (Joh 3:16). Så

högt har Gud älskat världen, var och en av oss. I det heliga dopet har han gjort oss till sina barn, och Guds Son skäms inte för att kalla oss syskon (Hebr 2:11).

”Herre, vår Herre, hur härligt är inte ditt namn över hela jorden” – den treenige Guden har satt sitt namn på oss och gjort oss till sina familjemedlemmar. Vi får leva i gemenskap med honom redan nu här på jorden och ära honom.

Därför finns det ingen anledning att känna sig så liten och obetydlig! I Guds ögon är du mycket värdefull, och detsamma gäller också alla du möter på din väg – alla är människor som Jesus, Guds Son, har gått i döden för. Och med hans hjälp och med de gåvor han har gett oss kan vi människor i ett ofattbart stort universum få vara med och göra sådant som har evig betydelse. Var och en på sin plats kan vi peka på världens Frälsare och få med oss andra på vägen till himlen.

TOR JAKOB WELDE

Ett år med podcasten *Vad är sanning?*

DEN 6 MAJ 2025 var en dag av stor betydelse för vår kyrka, för då startade en grupp frimodiga medlemmar av LBK podcasten "Vad är sanning?". Den finns i ljudformat på Podbean, men även i videoformat på Youtube.

Gruppen av människor som står bakom podcasten är Daniel Fjellström, Peter Öman, Karl Birkenfjäll och Ulf Westerberg. Avsnitten föregår i samtalsform där pastor Öman, som är programledare, ställer frågor till gäster. Stefan Sjöqvist, Lars Borgström och Seth Erlandsen har återkommande medverkat som gäster för att utlägga vad Bibeln lär i olika frågor, men även andra gäster har medverkat.

Hur gick då tankarna kring denna podcast innan den sattes i gång? Utåtriktad verksamhet har LBK haft även tidigare, poängterar Birkenfjäll, som är poddens producent. Guds Ord har nått ut både via radio (närradiosändningar av pastor Sjöqvist), TV (Öppna kanalen i Stockholm) och internet (Vimeo). Men faktiskt är inte ens podcastformatet ett helt obeprövat

område för kyrkan – poddarna "Snacksalig" och "LBK" fanns redan sedan tidigare på Podbean. Men nu såddes ett frö till en annan typ av podd med samtal och gäster. Och en som till och med skulle nå ut till människor i videoformat på Youtube. "Det här är ett utmärkt verktyg för att sprida vårt budskap och något som ligger helt rätt i tiden" kommenterar Fjellström, som är poddens projektledare.

Själva namnet Vad är sanning? blev till genom att hämta in förslag och synpunkter från andra medlemmar via kyrkans grupp på Facebook och till slut genom en sista omröstning inom redaktionen.

Under poddens beskrivning på Youtube kan vi förstå både något om namnvalet, men också något om själva syftet med podden: "Vad är sanning? Det är en fråga lika gammal som mänskligheten. I vår podcast vill vi samtala om sanningen när det gäller livets stora frågor. Vem är Gud? Vilka är vi människor? Vad är poängen med att vi finns? Vad händer efter döden? Finns det verkligen någon

sanning när det kommer till teologiska frågor, eller bara olika teorier och åsikter?"

Öman poängterar att podden har samma huvuduppgift som kyrkans uppgift: "Det viktigaste är att sprida evangeliet om att Jesus Kristus dött för alla människors alla synder. Det är kyrkans uppgift."

Fjellström kommenterar vikten av att även informera människor om att det faktiskt finns lutherska frikyrkor: "Lutherdomen i Norden är inte begränsad till statskyrkorna. Det finns bekännelsestroga alternativ."

Birkenfjäll ser värdet i att bibeltrogen undervisning kan nå ut till en stor variation av människor genom podden: "både unga och gamla, både de som är helt nya i tron och de som varit troende länge".

Gruppen uttrycker glädje, men också överraskning över den stora spridningen som avsnitten hittills har fått. "Ingen av oss hade kunnat drömma om att vi skulle få så många lyssningar" kommenterar Öman. "Avsnittet om varför vi tror att Gud finns, och vad som skiljer kristendomen från andra religioner har över 140 000 visningar." Detta i sig är anmärkningsvärt eftersom ingen av dem jobbar med detta på heltid.

Ett uttalat mål från poddgruppen har varit att släppa ett avsnitt per månad. På frågan om det är en utmaning att ständigt behöva komma på idéer till nya avsnitt så blir svaret att de har fler idéer än tid att spela in avsnitt.

"I en stor produktion jobbar ju människor enbart med det här" reflekterar Fjellström.

Karl Birkenfjäll vid sin tekniska utrustning är klar att spela in ett avsnitt med Lars Borgström. Peter Öman är programledare.

”Medan för små poddar så måste allt göras på personers fritid.”

Men trots att det är en ”liten podd” har avsnitten ändå hunnit få över 400 000 visningar. Podden har även fått ett positivt gensvar inom kristenheten i Sverige i övrigt. Tidningen Kyrka och Folk har skrivit en artikel om podden och de har också blivit inbjudna av en annan luthersk podcast om att medverka i deras podd. Om något så borde allt detta vara ett bevis på att den allsmäktige Guden kan ut-
rätta mycket genom sitt Ord, även när tiden som finns till hands är begränsad. *”Men denna skatt har vi i lerkärl, för att den väldiga kraften ska vara Guds och inte komma från oss”* (2 Kor 4:7).

Men om det finns begränsat med tid till hands så ska det också sägas att det verkligen läggs ner mycket tid på produktionen av varje avsnitt. Den teknikansvarige Birkenfjäll berättar om allt arbete som ligger bakom och som följer efter varje inspelning. ”Det är tufft att få med sig all utrustning och hinna ställa upp och ställa in allt innan inspelning börjar. En timme är minimum i förberedelse på plats. I tillägg kommer många kvällar av meckande innan med att uppdatera, testa, rensa och ladda.”

Men det är det ändå värt: ”Det är fantastiskt att veta att vi når ut med bibeltrogen undervisning till alla människor.”

När det gäller särskilda minnen de har från inspelningarna berättar Fjellström om avsnittet med biskop Mark Onunda från Kenya. Han nämner att det logistiska brukar vara svårt vid varje avsnitt.

”Men om man sedan slänger in variabeln med att få något överhuvudtaget att fungera i Kenya, så multipliceras svårigheten enormt. Att förmedla vad det var vi ville göra, hur vi ville göra det, varför vi ville göra det, och sedan utföra det var näst intill omöjligt. Det var inte bra för mitt blodtryck att försöka få ihop allting, och jag gav upp på det projektet vid ett par tillfällen. Men till slut hittade vi ett datum då biskop Onunda kunde komma till min lägenhet i Nairobi för inspelning. Men innan Onunda fysiskt befann sig i min lägenhet vågade jag inte riktigt hoppas på att det faktiskt skulle bli av. Och om det just då skedde ett elavbrott – vilket sker med jämna mellanrum – så skulle vi inte kunna göra något åt den saken. Men avsnittet blev av och blev riktigt bra.”

Öman berättar om hur berörd han blev av intervjun med Pete

Myers, pastor i Manchester Lutheran Church: ”Något som berörde mig mycket var Pastor Pete Myers berättelse om hur han i 8-årsåldern hamnade i en troskris när hans söndagsskollärare i en baptistisk församling frågade om han verkligen släppt in Jesus i sitt hjärta. Varningen var tydlig – om du inte fattar ett eget beslut så hamnar du i helvetet. Det hemska minnet gjorde att Pete törstade efter evangelium, och blev så tacksam när han upptäckte den lutherska och bibliska läran om omvändelsen. Allt är av nåd, tron är en gåva, inget ligger på oss när det gäller vår frälsning.”

När det gäller planer för fortsättningen så nämner gruppen att de även skulle vilja göra kortare och enklare avsnitt om aktuella händelser. ”Vi vill också fortsätta på det internationella spåret och intervjua trossyskon från andra delar av världen” avslöjar Fjellström.

Inför fortsättningen vill gruppen lyfta fram att det finns möjligheter även för fler att medverka. ”Vi vill uppmana alla att höra av sig med förslag på ämnen, frågor om Bibeln och kristen tro, samt om de själva skulle vilja medverka. Och be gärna för podden att den ska få vara till välsignelse för många.”

Fjellström lyfter fram att Vad är sanning? är ett unikt evangelisationsprojekt i vår kyrkas sammanhang – och det är en stor möjlighet för LBK att sprida Guds Ord till fler människor. Därför hoppas man att det finns en vilja från kyrkan att stödja podden ekonomiskt så att man kan annonsera för att nå ut till ännu fler.

BJARTE EDVARSEN

Här hittar du podcasten:

<https://www.youtube.com/@Vadarsanning>

<https://vadarsanning.podbean.com>

Se också Spotify!

GABRIEL FJELLSTRÖM

Karl Birkenfjäll rustar för ett samtal mellan Seth Erlandsson och Lars Borgström hemma hos Erlandsson i Västerås.

Fråga: Hur kan vi lita på Bibeln om den är skriven av mänskliga författare?

Svar: Om vårt hopp inför evigheten hänger på vad Bibeln säger vill vi veta att den är tillförlitlig. Det finns många så kallade heliga böcker, t ex den muslimska Koranen, hinduiska Vedaskrifterna och Mormons bok. Vad är det som gör Bibeln annorlunda? Mycket litteratur från biblisk tid kom aldrig med i Bibeln. Varför godkände Guds folk i forna dagar Ester och Hesekiel som en del av Bibeln men utelämnade Henoks bok? Varför godkände kyrkan på apostlarnas tid Matteusevangeliet men utelämnade Thomasevangeliet?

Genom århundradena har Guds folk tagit dessa frågor på största allvar: Vad är Guds ord, vad är inte det och varför?

Inspirerad av den helige Ande

Skriften själv berättar var den kommer ifrån: *Ingen profetia i Skriften har kommit till genom egen tolkning. Ingen profetia har kommit fram genom någon människas vilja, utan ledda av den helige Ande har människor talat vad de fått från Gud* (2 Pet 1:20–21). *Hela Skriften är utandad av Gud och nyttig till undervisning, tillrättavisning, upprättelse och fostran i rättfärdighet, så att gudsmänniskan blir fullt färdig, väl rustad för varje god gärning* (2 Tim 3:16–17). *Det förkunnar vi också, inte med ord som mänsklig visdom lär oss utan med ord som Anden lär oss när vi förklarar andliga ting med andliga ord* (1 Kor 2:13). Den helige Ande gav Skriftens författare de ord han ville att de skulle skriva. Gud andades in i dem ("inspirerade") exakt de ord han ville att de skulle skriva på papyrus eller pergament. Vi kallar detta *verbal inspiration*.

Men att använda Skriften för att förklara Skriften giltig är ett cirkelbevis: Bibeln är Guds ord eftersom Bibeln säger att den är Guds ord. Var finns beviset utifrån?

Av gammalt bekräftad av Guds folk

I vissa fall visste Guds folk av egen erfarenhet att budskapet de hörde var Guds ord. Israeliterna som slog läger vid foten av Sinai berg såg Herrens härlighet sänka sig över berget. De hörde Gud tala från berget. De såg Mose bestiga berget och möta Gud. Det var tydligt att lagen och vittnesbördet som Mose gav folket kom från Gud. Folket såg Guds förbund bli bekräftat genom mirakulösa tecken och underverk: manna för att ge dem mat, vatten från klippan för att släcka deras törst, pelare av moln och eld som ledde dem. När israeliterna såg elden från tabernaklet förtära de gudlösa och såg jorden öppna sig för att sluka de uppriska, visste de att Herren är Gud, att Mose var Guds tjänare och att budskapet som förmedlades genom Mose var och fortfarande är Guds ord.

Gud talade genom Gamla testamentets profeter, och folket kunde se att profeternas ord var sant. Det var inte alltid populärt eller väl mottaget, men män som Jesaja och Jeremia predikade ett budskap som genomgående var korrekt. De profeterade förstörelse och återställande, dom och förlåtelse. De sa vad som skulle hända och det hände. Det var lätt att känna igen dem som sanna profeter vilkas ord kom från Gud.

Nya testamentets författare var ögonvittnen till vad Jesus gjorde. De var kända för sin nära förbindelse med Kristus och tillförlitligheten i sina vittnesbörd. Apostlarna var intensivt engagerade i

att med stor noggrannhet föra vidare sanningen om Kristus. När Petrus talade till de troende om att hitta en ersättare för Judas, sade han: *Därför måste en av de män som har varit med oss under hela den tid då Herren Jesus gick in och ut ibland oss, från det att han döptes av Johannes till den dag han togs upp ifrån oss, en av dem måste vara ett vittne om hans uppståndelse tillsammans med oss* (Apg 1:21–22). Det var ingen som berättade i andra hand. Alla var ögonvittnen.

Olik andra skrifter

Vi kan visa på sådant som Skriftens tillförlitlighet. Den är historiskt och geografiskt korrekt. Den skrevs under nästan 1 600 år av dussintals olika författare, men är ändå helt samstämmig. Den förutspår saker som hände långt senare. Den beskriver noggrant människor som av naturen är onda och i behov av frälsning. Allt detta är lätt att bekräfta.

Jämför de böcker som Bibeln består av med annan litteratur som inte kom med. Hesekiels profetior gick i uppfyllelse och Ester återger faktabaserad historia, men Henoksboken innehåller våldsamma berättelser understödda av judiska myter och skrevs av en okänd författare (inte Henok) under tiden mellan Gamla och Nya testamentet. Matteusevangeliet är en välgrundad redogörelse för Jesu verksamhet, skriven av Matteus (även kallad Levi) som vandrade med Jesus. Thomasevangeliet däremot skrevs faktiskt inte av lärjungen Tomas (det kallas en *pseudepigraph*, ett ord som betyder att det har en "falsk benämning"), och det motsäger vad kända apostlar säger om Jesus.

Troende under både Gamla och Nya testamentets tid skilde mellan saga och sanning och de var fast

beslutna att endast föra sanningen vidare.

Använd av Anden

Det är slutligen bara den kristna tron som håller fast vid att den heliga Skrift inte är människors ord utan Guds ord. Behöver du bli övertygad om att Bibeln är sann? Läs den! När du läser Skriften sker ett storartat mirakel. Den helige Ande använder Ordet du läser för att skapa tro på just det Ordet. Vi litar på Guds löften eftersom Guds löften har fått oss att lita på honom. Guds Ande talar till oss genom Ordet och byter ut oviss-het mot övertygelse och skepticism mot tillitsfullt hopp. Tack vare Andens vittnesbörd kan vi med visshet säga att även om Bibeln skrevs av mänskliga författare är den ofelbar och kan inte missta

sig. Den är inspirerad och given av Gud själv. Bibeln *innehåller* inte Guds ord. Den *är* Guds ord.

Guds Ande talar till oss genom Ordet och ersätter tvivel med tillit, ovisshet med övertygelse och skepticism med tryggt hopp.

Jesus själv trodde på den heliga Skrifts tillförlitlighet. Han sa: *Skriften kan inte upphävas* (Joh 10:35). Jesus lärde att Mose skrev Toran (de fem första böckerna i Gamla testamentet), David skrev i Psaltaren och profeterna talade från Gud. Jesus från Nasaret predikade och undervisade och bekräftade att hans lära var Guds ord genom de mirakler han utförde. *Tro mig: jag är i Fadern och Fadern är i mig. Och kan ni inte tro det, tro då för gärningarnas skull* (Joh 14:11).

Detta är samme Jesus som sa

att han fysiskt skulle uppstå från de döda på den tredje dagen och sedan gjorde just det för att bevisa att han är Guds Son, vår Frälsare från synden, och den som har all makt att ge oss odödlighet. Som Johannes skrev i sitt evangelium: *Dessa har blivit nedskrivna för att ni ska tro att Jesus är Messias, Guds Son, och för att ni genom tron ska ha liv i hans namn* (Joh 20:31).

Det här är inte människors ord. Det är rösten från Gud som älskar oss och gav sig själv för oss. Han ger oss sitt ord så att vi kan känna honom och veta vad han har gjort för att rädda oss. Han uppenbarar sig för oss i Skriften för att göra oss till sitt eget folk för evigt.

JON BUCHHOLZ

Forward in Christ 2/2026

Kvinnoweekend 13–15 mars

Vi åkte till kvinnoweekenden med förhoppning om god gemenskap och undervisning och att få bli påmind om Guds närvaro i vardagen. Kvinnoweekenden hölls på Pörkenäs och vår bibelstudie hållare var Jennifer Wolfgramm, med temat: Endast ett är nödvändigt.

Under helgen fick vi bra undervisning med olika synvinklar av både Marta och Maria. Genomgående i undervisningen var att vi ska vila vid Jesu fötter, Jesus kärlek till bägge systerarna, och Jesus kärlek till oss.

Vi sjöng många fina sånger tillsammans och hjälpte till att laga delar av maten. Under lördag kväll hade vi även en sångstund och det var givande att tillsammans med andra kvinnor få lovsjunga och rikta blicken mot Jesus.

Förutom oss finlandssvenska systrar i Kristus fick vi även hedersgäster från Sverige. Sju tappra och härliga damer kom från olika delar av Sverige för att dela gemenskapen tillsammans med oss.

Helgen var en välbehövad vila i vardagen där vi fick vila vid Jesu fötter och njuta av en paus med välbehövlig undervisning och gemenskap tillsammans med systrar i Kristus. Det var fint att få möta

kvinnor i olika åldrar och livssituationer och tillsammans förenas i vår tro och längtan efter Gud.

Vi åkte hem från helgen med nya krafter och med en påminnelse om att Gud möter oss, var vi än är och i vilken livssituation vi befinner oss i.

Tack Gud för att kvinnoweekenden blev så välsignad!

ELISABETH OCH ESTER DAHLSSKOG

MIA AHLSSKOG

En familjehögtid

Den 15 mars var en stor högtidsdag, en riktig familjehögtid. Då intogs Vasył Voyteshchik och äldsta dottern Eva som medlemmar i S:t Johannes ev-luth församling, och döttrarna Sofia och Marta blev döpta. Dessutom hade vi besök av Luke och Jennifer Wolfgamm. Jennifer hade varit ledare på en kvinnoweek-end och Luke predikade i gudstjänsten som hölls i Johannes-Lyktan.

Vi har bett Vasył berätta lite om sig själv och familjen.

Vasył växte upp på Krim i byn Kronenthal, ca 20 km väster om Simferopol. Hans uppväxttid var ganska lik den som ungdomar upplever här hos oss. Han var tonåring när Sovjetunionen upplöstes och Ukraina blev självständigt.

I de äldre tonåren provade han att leva på olika ställen, bl a i Tyskland och Polen. Sedan kom han till S:t Petersburg och lärde känna Elena. Då var han i 30-årsåldern. Men han kände sig rotlös och trivdes inte i S:t Petersburg. I december 2016 flyttade han till Sverige och familjen följde senare efter.

Familjen bodde i Kalix i Norrbotten. De drömde om att flytta till Åland. Vasył googlade på språkförhållandena i Finland och sökte en ort där de kunde klara sig på svenska, så de stannade för Jakobstad.

Både Vasył och Elena studerar. Vasył hoppas på ett arbete inom metallindustrin och Elena ska bli socionom.

Vasyłs mormor hörde till den s k "intelligentian".

Hon hade mycket böcker. Hon blev katolik under andra världskriget när hon bodde tillsammans med en nunna i Tjeckien och Österrike.

Vasył hade bekanta inom den ingermanländska lutherska kyrkan, som är ganska konservativ. När de flyttade till Sverige var de med i Svenska kyrkan. Då familjen kom till Jakobstad sökte de efter en församling med gammal traditionell kristendom och därför fann de vår församling.

Barnen trivs bra i Finland. Eva tycker att det finns en positiv attityd till kristen tro i skolan.

OLA ÖSTERBACKA

ÖSTEN DAHLSSON

Från dophögtiden den 15 mars. Familjen Voyteshchik: Elena, Eva, Sofia, Marta och Vasył.

Följ våra gudstjänster direkt eller från inspelning: <https://m.youtube.com/@johannes316/streams>

Församlingsnytt

Dop

Sofia Voiteshchik
Marta Voiteshchik
Döpta 15.3.2026

Medlemsupptagning

Vasył Voyteshchik
Eva Voiteshchik
15.3.2026

Gudstjänstverksamhet

Lepplax kyrka: normalt första och tredje söndagen i månaden kl 13 (juli-augusti kl 18, undantag nedan).

Johannes-Lyktan (Skolgatan 21, Jakobstad): normalt fjärde söndagen i månaden kl 13 (ibland även tredje söndagen i månaden).

Settlementcentrum, Vasa (Villagatan 1): normalt andra söndagen i månaden kl 11.

Friluftsgudstjänster i juli planeras enligt följande:

I Kajane lägercenter, Malax, 5.7 kl 11

I Kållby, Pedersöre, hos Åkerlund, 19.7 kl 18.

Se uppdateringar:

<https://sanktjohannes.info/kommande-handelser>

<https://www.instagram.com/stjohannesfinland>

Det är Jesus Kristus som gör oss till de vi är

*Det som för världen var obetydligt
och föraktat och inte fanns till,
det utvalde Gud för att tillintetgöra det som fanns till,
för att ingen människa ska berömma sig inför Gud.
Tack vare honom är ni i Kristus Jesus
(1 Kor 1:28-30).*

Hur skulle du avsluta påståendet ”Du är vad du ...”? Du kanske skulle säga att du är vad du äter eller vad du läser. Vilken mat vi äter säger något om vår vikt. Enstaka måltider kanske inte påverkar vår kroppsstorlek, men våra vanliga matvanor har effekt på hur mycket vi väger. Böcker och artiklar som vi läser har en tendens att inverka på hur vi ser på frågor som gäller livet och samhället. Även om det du läser inte direkt speglar vem du är nu formar det vem du skulle kunna bli.

Paulus kommer fram till vad han tänker på genom att påminna korintierna om att de är frälsta i Kristus. De är ju troende och inte tvivlare. Kristus har gjort dem till vad de är. Samma sak kan sägas om oss. Varför är det så? Vi är inte individer som skapat oss själva. Precis som matvanor påverkar oss fysiskt och det vi väljer att läsa färgar vårt tänkande, så beror vårt andliga liv på Gud. Det var inte vi som valde Gud, det var Gud som valde oss. Gud är upphovet till vår frälsning. Gud sände sin Son för att rädda oss från en evighet i helvetet, rena oss från synden och föra oss in i en underbar relation till honom.

Paulus har all rätt att säga ”Tack vare honom” för Gud är orsaken till att vi tror på Jesus Kristus.

”Ni är i Kristus Jesus.” Det innebär att vi har en nära relation till Jesus. Samtidigt har vi gemenskap med alla andra troende som är förenade med honom. Att vara förenad med Kristus är både ett privilegium och ett åtagande att leva ett liv tillägnat honom. Att vara ”i Kristus Jesus” innebär att vår tid med Gud är mer än 60 minuters gudstjänst en gång i veckan. Vår Herre har så mycket som han vill att vi ska veta inklusive hur mycket han älskar varenda människa. När vi läser vad Skriften har att säga om vad denna kärlek omfattar får den helige Ande oss att leva på ett sätt som ger Gud äran. Samme Ande uppmuntrar oss också att delge andra den goda nyheten om Frälsarens kärlek som fortsätter i all evighet.

Helige Ande, fortsatt att bevara Kristus i mig och i allt jag säger och gör. Amen.

MEDITATIONS 260205